

ЖИЛБЕР ДЕЛАЕ
МАРСЕЛ МАРЛИЈЕ

маја

је изгубила куцу

Превео с француског Владимир Д. Јанковић

Laguna

Маја станује у згради коју зову Јелка. Испред зграде налазе се паркиралиште, клупе за седење, зеленило. Ту се деца окупљају. Воze бицикл и ролшуе по пошљунчаном путу, или се играју школице. Маја и Миша станују на трећем спрату, Неша на четвртом.

У холу наилазе на поштара, распоређује пошту по сандучићима.

- Идемо напоље да се играмо – предлаже Неша.
- Играћемо се Индијанаца.
- Да, али морам прво да се јавим мами... Не могу да дохватим интерфон. Хоћеш да ми помогнеш?

Мама је пристала. Маја може да поведе и Жућу, под условом да га држи на узици.

– Ја сам Храбри Бизон.

– А ја Рисово Око – додаје Маја.

– Нешо, ти ћеш да будеш каубој, и то бржи од муње!

Сви су тако узбуђени!

Шта то би одједном? Какав је то звук?

То су мачке из комшилука, побиле се. Жућа не може ушима да их чује. Инстинктивно, он јурне за њима.

– Овамо, Жућо... Овамо! – виче Маја.

Деца, пси, мачке, сви трче једни за другима. Мачке, преплашене, скачу као срне.

– Одмах да си се вратио, Жућо!

Али Жућа више ништа не чује... И трка се наставља. Прешавши преко заграђеног земљишта, група стиже до градилишта. Радници ту подижу неку зграду.

– Пазите, децо! Не можете овде да останете. Опасно је.
На градилишту – багер и камион. Људи раде... Треба се склонити од
овог булдожера и... пуф! Нема мачака, нема Жуће.
Јадни Жућа! Сигурно ће залутати.

Један радник разбија бетон пнеуматском бушилицом. Каква бука!
Радник накратко гаси машину.
– Јесте ли видели моју куцу?
Човек се окреће, подиже руку:
– Тамо је отишла, с неке две мачкице.